

Til Dímunar við

ORÐ OG MYNDIR:
EDVARD JOENSEN

Ferðing í egnum landi kann sannlíga vera eitt upplívlisi fyrri lívið. Soleiðis ferðin við Norðlýsinum til Dímunar hendan dagin.

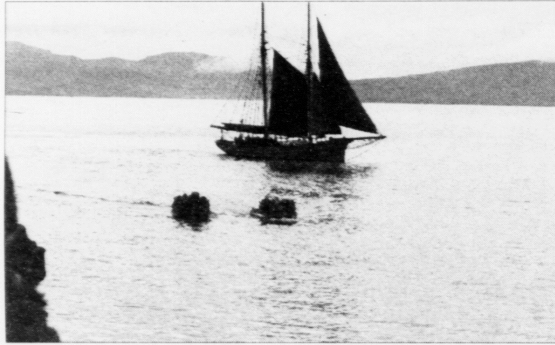
Sluppin rundaði Múlan, og fólk gjörðust alt meira hugtakin, nærri vit komu berginum.

Skiparin er royndur maður, sum veit, hvat ferðamanninum dámar. Trý vóru pressufólkini við, og fingur tey høvi at sleppa heilt inn undir bergið við lítla gummibátinum.

Ferðamannastjórin vildi eisini sleppa við, og sjálvandi slapp hon tað.

Og tað var eitt upplívlisi.

Hann, sum hevur sína dagligu gongd á asfalti, tað verið seg donskum ella týskum, helt seg ikki hava sæð slíkt fuglameingi fyrr. Og so kundi tað kanska vera eitt sindur

Tveir eru bátarnir, sum seta ferðafólkini inn á helluna

Tveir ordiligir skarvar á spælinum í neystinum á Dímun

øvugt, seinni at hoyra bóndan tosa um, hvussu lítið er til.

Fuglurin er ikki einsamallur undir oynni. Fyri landi standa kóparnir og fylgja forvitnir við, hvørjir hesir Guðs vinir eru, sum koma skúmandi inn á teirra umráði. Og onkur var, sum helt stuttleika vera í at kappast við bátin. Men mekanikkurin var drúgvari, og skrúvan fordi okkum skjótari enn kópafitjurnar orkaðu.

Vit fara innan fyrri Øssursdrang og tosa um, at her liggur hovákingurin grivin.

Seinni segði bóndin okkum, at í dag liggur eingin maður grivin har.

Gamli bóndin, Janus, er helst tann seinasti, sum hevur verið uppi á dranginum, og hann sigur, at har er ov lítil valling til, at nøkur grøv kann vera har. Men at tað hevur sæð orðvísi út fyrri túsund árum síðani,

kann væl vera.

Men endamálið við túrinum er jú at vitja upp á Oyanna. So vit verða sett á land, meðan báturin fer út aftur á skipið at føra fleiri ferðafólk inn.

Og meðan vit biða, er høvi at hyggja seg um og taka myndir.

Neystadymar eru brotnar og bátur er eingin. Men kortini er neystið ikki óbygt. Tveir skarvsungar sita so fittir á spælinum og eru alt annað enn glaðir fyrri okkara vitjan. Men avmyndaðir verða teir kortini.

Við larmandi ritu yvir okkum og luktinum av fuglaskræpu hangandi í næsunum verður gingið eftir helluni suður at Kleivini, har farast skal upp á oynna.

Í erva síggja vit bóndan sjálfan annan fylgja okkum.

Aja, vit fara undir gonguna. Bergið beint í bróstið kann tykjast onkrum mótíkikið. Men tey flestu hildu tað á, og eingin vendi aftur, sum byrjaður var.

Fyrsti teinurin í neðra var í grundini tann tyngsti. Gingið varð í síða grasinum, og av og á hvar grundin, tá fóturin fór í onkra lundaholu.

Verri tóktist, tá battaríni í myndatólnum skuldu skiftast, og ein leys skrúva hvarv í eini grasfjaldari holu. Men av og á er eydnan betri enn skili, og skrúvan varð funnin aftur.

Vit halda so fram upp eftir. Troyggjan er hongd um lendarnar, og sveittin lekur av enninum. Hitin

Havhesturin er nógur og eigur allastaðni

Okkum fremmandu tókti, at væl var til av lomviga, hóast bóndin hevur hug at fílast á stöðuna, stovnurin er í í lötuni